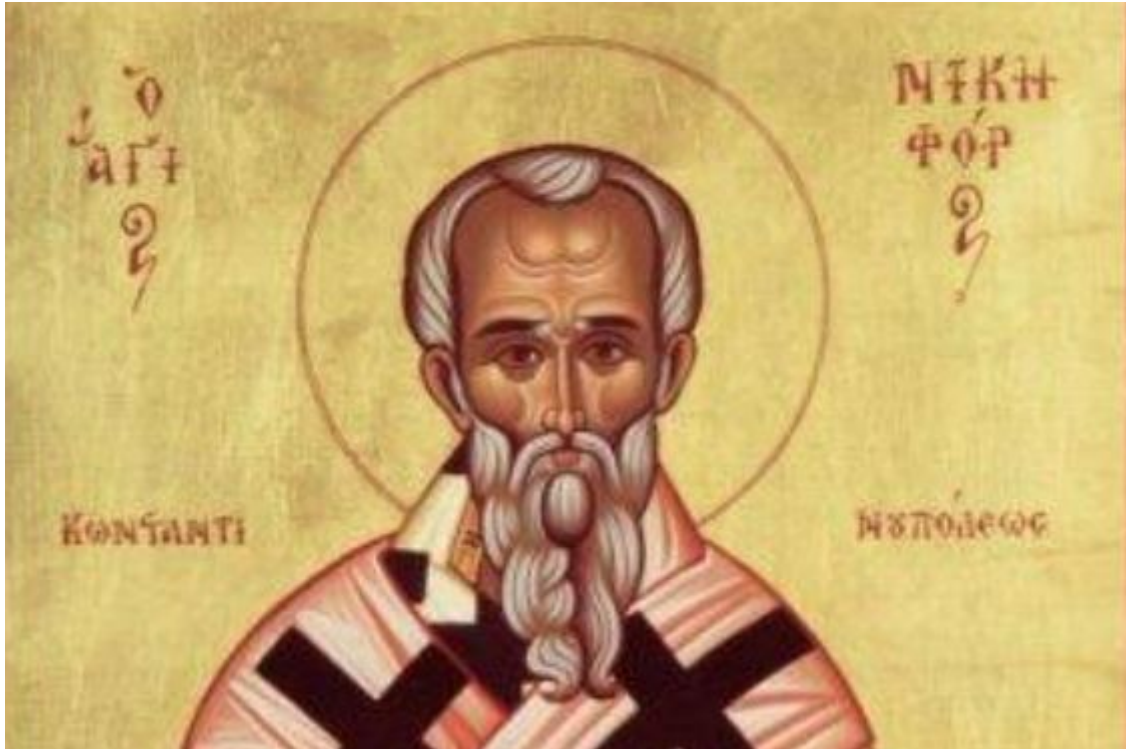

Ανακομιδή των ιερών λειψάνων του Αγίου Νικηφόρου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως

/ [Βίοι Αγίων](#)

Σήμερα, η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του Αγίου Πουπλίου, επισκόπου Αθηνών, και του Ιερομάρτυρος Μαρίου, επισκόπου Σεβαστείας. Επίσης, εορτάζουμε την ανακομιδή των ιερών λειψάνων του Αγίου Νικηφόρου πατριάρχου Κων/πόλεως.

Ο Άγιος Νικηφόρος χειροτονήθηκε Πατριάρχης Κων/πόλεως το Πάσχα του 806 μ.Χ. Επί βασιλείας του σφοδρού εικονομάχου Λέοντος του Ε΄, αναγκάστηκε να παραιτηθεί και να ζήσει εξόριστος για δεκατρία χρόνια σε μοναστήρι. Μετά το θάνατο του αυτοκράτορα Λέοντα, επανήλθε στην Κωνσταντινούπολη, επί ημερών Μιχαήλ Α΄. Ο βασιλιάς υποσχέθηκε να επαναφέρει τον Νικηφόρο στην Πατριαρχία, με την προϋπόθεση να μην ανακινήσει πλέον το ζήτημα της αναστήλωσης των Αγίων εικόνων. Ο Άγιος δε συμφώνησε, κι έτσι απομακρύνθηκε και πάλι από την Κωνσταντινούπολη.

Εκοιμήθη οσιακά στις 2 Ιουνίου του έτους 828 μ.Χ. Μετά το θρίαμβο των Αγίων εικόνων, την απομάκρυνση του Πατριάρχου Ιωάννη από το θρόνο και την εκλογή

του Μεθοδίου, ενεκρίθη από την αυτοκράτειρα Θεοδώρα η ανακομιδή των λειψάνων του μακαριστού Πατριάρχου Νικηφόρου στην Κωνσταντινούπολη.

Έτσι, ο Κωνσταντινουπόλεως Μεθόδιος, ακολουθούμενος από ιερείς και πλήθος πιστών, μετέβη στη μονή του Αγ. Θεοδώρου, όπου βρισκόταν το σεπτό λείψανο, το οποίο μετέφερε με το βασιλικό πλοίο στην Κωνσταντινούπολη. Εκεί το υποδέχθηκαν με μεγάλες τιμές οι βασιλείς και η Σύγκλητος και στη συνέχεια το απέθεσαν στη Μεγάλη Εκκλησία. Κατόπιν το μετέφεραν στο Ναό των Αγίων Αποστόλων στις 13 Μαρτίου, την ίδια ημερομηνία κατά την οποία ο Άγιος είχε εξοριστεί.

Ο σύγχρονος άνθρωπος απορεί για την τιμή που οι Χριστιανοί εντός της Ορθόδοξης Εκκλησίας απονέμουν στα ανθρώπινα λείψανα. Η εξήγηση είναι απλή. Ο πεπερασμένος άνθρωπος ως ψυχοσωματική οντότητα είναι εικόνα του αληθινού Θεού. Βαπτίζεται και μυρώνεται ο όλος άνθρωπος. Το ιερό λείψανο θάβεται και συγχωνεύεται με το χώμα, αλλά δεν εξαφανίζεται. Παραμένει άφθορο και ευωδιάζει για την παρηγορία των ανθρώπων. Όταν εγκαινιάζεται νέος Ναός, τοποθετούνται ιερά λείψανα στο κέντρο της Αγίας Τραπέζης που θεωρείται ως ο Γολγοθάς και ο Τάφος τους Σωτήρος Χριστού.

Επίσης, σήμερα η Αγία μας Εκκλησία τιμά τη μνήμη των Αγίων Φιλήμονα και Δομνίνου, του Οσίου Ιακώβου του Ομολογητού και του Αγίου Θωμά, πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως.

Ο Όσιος Ιάκωβος ανήκει στη χορεία των αγίων εκείνων, που με παρρησία μέχρι θανάτου, ομολόγησαν την Ορθόδοξη Πίστη σε περιόδους που, πλανεμένες διδασκαλίες, όπως η εικονομαχία, είχαν κυριαρχήσει και γίνονταν αιτία για την εκτροπή από την αλήθεια και κατά συνέπεια την απώλεια πολλών ψυχών.

Πληροφορίες για το βίο του Οσίου Ιακώβου αντλούμε από επιστολή τού οσίου Θεοδώρου του Στουδίτου, ο οποίος πιθανότατα υπήρξε πνευματικός του πατέρας.

Από την επιστολή αυτή προκύπτει ότι ο Ιάκωβος ακολούθησε την ασκητική οδό από νεανικής ηλικίας και διακρινόταν για την εγκράτεια και αγωνιστικότητά του, αλλά και για την προσήλωσή του στην Ορθόδοξη Παράδοση.

Εφάρμοζε πραγματικά την προσευχή που επαναλαμβάνεται κατά τις ακολουθίες αυτές τις ημέρες της Μεγάλης Τεσσαρακοστής: «Κύριε και Δέσποτα της ζωής μου, πνεύμα αργίας, περιεργίας, φιλαρχίας και αργολογίας μή μοι δως. Πνεύμα δε σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, υπομονής και αγάπης χάρισέ μοι τω σω δούλω».

Ο ενάρετος βίος του Οσίου Ιακώβου αναγνωρίστηκε από την Εκκλησία, η οποία τον

τίμησε με το αξίωμα του επισκόπου. Η επισκοπεία του βεβαίως δεν υπήρξε ειρηνική, αφού κατά τη διάρκειά της είχε ξεσπάσει η δεύτερη φάση της εικονομαχίας. Η σθεναρή στάση του κατά των εικονομάχων είχε ως συνέπεια να εξοριστεί, να υποβληθεί σε ποικίλους εξευτελισμούς και βασανιστήρια και τελικά να λάβει μαρτυρικό θάνατο και να αξιωθεί της Βασιλείας των Ουρανών.

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου